

97. Fra 12 Foreninger, der repræsenterer samtlige Lønningsklasser indenfor Post-, Telegraf-, Told- og Jernbaneetaten om et midlertidigt Lønningstillæg til en Del af de i nævnte Etater ansatte. (Indbragt den 18. Januar 1907 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, *Jensen-Sønderup*).

Andragendet er saalydende:

De i de sidste Aar stærkt opadgaaende Tider have i stigende Grad medført en Fordyrelse af Livsfornødenhederne og bevirket en tilsvarende Dalen af Pengenes Værdi. En Forrykkelse nedefter af Lønningssatserne i de i sin Tid vedtagne Lønningslove for fast ansatte Embeds- og Bestillingsmænd er derved bleven uundgaaelig. Medens de opadgaaende Tider straks ere komne Staten og store Klasser af Befolkningen til gode som en direkte Gevinst, ligesom ogsaa andre Erhvervsgrene lidt efter lidt have kunnet opveje forøgede Udgifter ved en Forhøjelse af Salgs- og Præstationspriserne, saa have de haft den modsatte Virkning for de fastlønnedes Vedkommende. Priserne paa alle Livsfornødenheder have i de senere Aar været i jævn og stadig Stigning, indtil de nu i den sidste Halvdel af Aaret 1906 have taget et stærkt og pludseligt Opsving. Lønningerne ere imidlertid ikke saa rigelige, at de taale nogen Afkortning, hvorfor Dyrtiden for samtlige Lønningsklasser føles som en Lønforringelse. Hvad Lønningssatsernes Tilstrækkelighed angaar, skal man iøvrigt gøre opmærksom paa, at de lavere Lønninger efter vor Formening ved sidste Lønningsrevision bleve ansatte til for ringe Beløb i Forhold til de *daværende* Priser paa Livsfornødenheder.

Som Følge af hvad der ovenfor er anført, andrager underskrevne Foreninger, der repræsenterer samtlige Lønningsklasser indenfor Post-, Telegraf-, Told- og Jernbaneetaten, herved den høje Regering og Rigsdag om et midlertidigt Lønningstillæg for en Del af de ved de nævnte Etater ansatte, saaledes at Tillæget gives i den videst mulige Udstrækning, dog i det Forhold, at de laveste Lønninger erholde de højeste Tillæg, idet de med deres ringere Modstandskraft rammes haardest af Dyrtiden. Der andrages om, at Lønningstillæget gives til Lønninger paa indtil 3000 Kr. og efter følgende Skala:

240 Kr.	til Lønninger	indtil 1300 Kr.,		
200 —	—	—	fra 1300	indtil 1900 Kr.,
160 —	—	—	1900 —	2500 — og
120 —	—	—	2500 —	3000 —

med en Udjævning efter Forholdet mellem Lønninger og Tillæg.

Naar vi denne Gang andrage om, at der ydes Tillæg op til Lønninger paa 3000 Kr., medens det midlertidige Lønningstillæg i 1901—1902 kun gik til 1500 Kr., saa er dette sket, fordi Lønningerne mellem 1500 og 3000 Kr. faktisk ikke taale nogen Afkortning ved en Dyrtid efter de Fordringer, som deres Indehavere have været berettigede til at stille til dem, og fordi det ikke altid staar i deres Magt at foretage nogen Forandring i de derhen hørende Forhold. Der sigtes herved til Boligforhold, Skoleforhold o. l. og til før Dyrtiden paatagne Forpligtelser. At Tillæget i 1901 begrænsedes opefter til 1500 Kr., beroede efter de ved Lovens Behandling faldne Udtalelser paa, at der dengang skulde bødes paa de lavere Klassers altfor ringe Lønninger, som senere bleve noget forbedrede ved de ny Lønningslove, saa at Tillægene dengang ikke vilde være at betragte som noget egentligt Dyrtidstillæg.

Det er vor Forventning, at den af den høje Regering nedsatte Lønningskommission vil hidføre en Lønforhøjelse, hvor en saadan tiltrænges. Denne Lønforhøjelse er efter Kommissoriet for Kommissionen til Dels begrundet i Stigningen i Livsfornødenhedernes Pris, men da Forhøjelsen vel næppe bliver iværksat før 1ste April 1908, maa vi anse Ydelsen af et midlertidigt Lønningstillæg i den allernærmeste Fremtid, med Virkning til den Dag, da Lønningsreguleringen træder i Kraft, for at være af tvingendende Nødvendighed.

København, i December 1906.

(Underskrifter).

Udvalget gør ikke Indstilling.